ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟΥ ΟΥΜΒΕΡΤΟ ΜΑΝΚΟΥΖΟ

Η ΑΠΙΣΤΗ Η ΜΠΙΝΑ !..

(Ἰταλικὸ Διήγημα)

Ι βλάκας ποὺ εἶμαι!

Παρακαλῶ... Μὴ χαμογελᾶτε. Θὰ σᾶς ἐξηγήσω τὸ λόγο καὶ θὰ δῆτε ὅτι ἔχω δίκηο. Προσέξτε! Εἶνε μιὰ ἱστορία ἀρκετὰ διασκεδαστικὴ γιὰ τοὺς ἄλλους, δυστυχῶς ὅμως, ὄχι καὶ γιὰ μένα.

Ἀκοῦστε. Ἤμουν ἐρωτευμένος μὲ τὴν Μπίνα. «Μπίνα» εἶνε τὸ χαϊδευτικὸ τῆς «Μαρίας»... Περίεργο, ἔ; Μὰ βέβαια! Ἕνας Θεὸς ξέρει πῶς γίνεται ἡ Μαρία «Μπίνα»... Ἐπὶ τέλους ὅμως, τί μᾶς νοιάζει;

Ἡ Μπίνα λοιπὸν ἦταν... Μὰ γιὰ σταθῆτε. Μὴ μοῦ κάνετε τὸν ἀνήξερο! Δὲν μπορεῖ, θὰ τὴ γνωρίσατε κι' ἐσεῖς τὴν Μπίνα, ἐκείνη τὴν ὠμορφη χήρα μὲ τὰ τσαχπίνικα μάτια καὶ τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο. Ἄχ! Τὴν ξέρει τώρα ὅλος ὁ κόσμος...

Ἂς εἶνε. Ὅταν τὴ γνώρισα, ἦταν μιὰ φρόνιμη γυναικοῦλα. Κάθε ἀναθεματισμένο φιλάκι στὸ λαιμό της, μοῦ κόστιζε κι' ἀπὸ ἕνα μπριλλάντι! Καὶ δύσκολη! Ὤ, Θεέ μου, τί δύσκολη ποὺ ἦταν!

Ἡ Μπίνα τότε ζητοῦσε νὰ βρῆ τὸν μεγάλο ἔρωτα τῆς ζωῆς της, τὸν ἰδανικὸ φίλο, τὸν ὑποδειγματικὸ σύζυγο. Καὶ βρῆκε ἐμένα. Ὅταν μοῦ τ' ὁρκίστηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, δὲν ἔλεγε ψέμματα. Ἂν τὴν πετοῦσα ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἢ ἂν τῆς ἔκανα τὸ στῆθος κόσκινο ἀπὸ τὶς σφαῖρες, οὔτ' ἕνα παράπονο δὲν θὰ ξέφευγε ἀπὸ τὰ χείλη της. Τόσος μεγάλος ἦταν ὁ ἔρως της γιὰ μένα!...

Μὰ ὅλα τὰ πράγματα ἔχουν ἕνα τέλος. Ζήσαμε μαζὺ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο. Κι' ἔπειτα, σταματήσαμε ἐκεῖ πέρα. Εἴχαμε κουραστεῖ πειά. Ὁ καθένας διάβασε στὸ πρόσωπο τοῦ ἄλλου τὶς κρυφὲς σκέψεις του. Ὁ καθένας ἀπατοῦσε τὸν ἄλλο...

— Ἐμπρός! Φεύγα, φεύγα γρήγορα καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναιδῶ στὰ μάτια μου! μοῦ φώναξε μιὰ μέρα ἡ Μπίνα. Μάθε ὅμως κάτι ποὺ θὰ σὲ κάνη νὰ βασανίζεσαι ἀπὸ τὶς τύψεις σου... Δὲν θέλησε ὁ Θεὸς νὰ εἶσαι ὁ πρῶτος φίλος μου. Θὰ εἶσαι λοιπὸν ὁ τελευταῖος. Ὁ τελευταῖος!...

Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν εἰλικρινὴς ἡ Μπίνα... Κι' ἐγὼ τότε, τρομοκρατημένος ἀπὸ ἕναν ἀνεξήγητο φόβο, τὸ ἔβαλα στὰ πόδια καὶ χάθηκα ἀπὸ τὸ μάτια της...

* * *

Ἔφυγα γιὰ ἕνα μακρινὸ ταξεῖδι. Ὅταν ὅμως γύρισα, θέλησα νὰ τὴν ξαναϊδῶ. Περίμενα, ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, ὥρα μὲ τὴν ὥρα, νὰ τὴ συναντήσω τυχαίως, στὸ δρόμο, νὰ τῆς ρίξω μιὰ φλογερὴ ματιὰ καὶ ποιὸς ξέρει;... Μὰ τέτοιες συναντήσεις γίνονται ὅταν θέλει νὰ τὶς ἀποφύγη κανείς.

Οἱ φίλοι μου, πρόθυμοι πάντα, βιάστηκαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ μὲ βασανίσουν.

— Ἡ Μπίνα σοῦ ἦταν πιστή! μοῦ ἔλεγε ὁ ἕνας.

— Ὄχι, εἶχε ἕνα φίλο, μὰ ἕνα μονάχα, διόρθωνε ὁ ἄλλος.

— Ἐλᾶτε... Πῆτε τὴν ἀλήθεια, τοὺς ἔλεγε ἕνας τρίτος. Ἡ Μπίνα εἶχε δυὸ ἐραστάς...

Ποιὸν ἔπρεπε νὰ πιστέψω; Ἕνα βράδυ λοιπόν, ἀντὶ νὰ πάω στὸ «Μπὰρ-Κλικὸ» γιὰ τὴ συνηθισμένη μου μπύρα, τράβηξα καὶ πῆγα στὸ σπίτι τῆς Μπίνας!

Φυσικά, δὲν τὴν βρῆκα ἐκεῖ. Μπόρεσα ὅμως ν' ἀρχίσω τὶς κατασκοπεύσεις μου, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν θὰ μάθαινα τίποτα ἀπὸ τὴν ἀπόκρυφη ζωή της. Εἶχα στρώσει τώρα τὰ μαλλιά μου μὲ τὴ βούρτσα κι' εἶχα ἀφήσει τὸ μουστάκι μου νὰ μεγαλώση. Ἤθελα νὰ βρεθῶ ἔξαφνα μπροστά της, σὰν νὰ εἶχα πέσει ἀπὸ τὰ σύννεφα, γιὰ νὰ μὴ τῆς δώσω καιρὸ νὰ προετοιμάση καμμιὰ δικαιολογία...

Ἡ καμαριέρα της ἦταν καινούργια. Τὴν ἔλεγαν Χρύσα. Τῆς εἶπα λοιπὸν ἕνα ψεύτικο ὄνομα. Ἡ Μπίνα θὰ γύριζε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή. Θὰ τὴν περίμενα... Ἡ Χρύσα μ' ἄφησε στὸν προθάλαμο, μ' ἕνα κάπως ὕποπτο βλέμμα... «Κάτι συμβαίνει», συλλογίστηκα. Κι' ἀλήθεια, στὴν κρεμάστρα ἦταν ἕνα καπέλλο, ἕνα ἀνδρικὸ καπέλλο!...

Ναί, ἕνα καπέλλο ἀνδρικό, ἕνα σκληρὸ καπέλλο, ἕνα «μπομπέ»... Στὴν ἀρχὴ δὲν τὸ εἶχα προσέξει. Μιὰ στιγμὴ ὅμως, καθὼς περνοῦσα μπροστὰ ἀπὸ τὴν κρεμάστρα, τὸ εἶδα μπροστὰ στὰ μάτια μου. Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ Χρύσα μιλοῦσε μὲ κάποιον στὸ σαλόνι! Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε ἔρθει πρὶν ἀπὸ μένα καὶ, φυσικά, περίμενε κι' αὐτὸς τὴν οἰκοδέσποινα...

Διάβολε! Ἦταν ἕνας κύριος μὲ «σκληρό», παρφουμαρισμένος, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀστραφτερὰ ἀπὸ τὴν μπριγιαντίνη (τὸ ἔβλεπε κανεὶς αὐτὸ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ πέτο τοῦ κατέλλου του), κομψὸς (μάρκα «Μπάρκλεϋ» Λονδῖνο), ἀξιοπρεπὴς καὶ οἰκεῖος (περίμενε στὸ σαλόνι καὶ ἀπέφευγε νὰ τριγυρίζη νευρικὰ ἐδῶ κι' ἐκεῖ), ἕνας κύριος καθὼς πρέπει, μὲ μαῦρο σακκάκι καὶ μεταξωτὲς κάλτσες! Μοῦ φαινόταν ὅτι τὸν ἔβλεπα μπροστά μου... Ναί! ναί! Στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς τέτοιου ἀνθρώπου θὰ καταντοῦσε ἡ Μπίνα. Στὴν ἀγκαλιὰ ἑνὸς μεσόκοπου κυρίου, ποὺ τὸν πονᾶνε κάποτε-κάποτε οἱ ρευματισμοί του...

Περίμενε λοιπὸν ἐκεῖνος, μὰ περίμενα κι' ἐγώ. Κανεὶς μας δὲν κουνιόταν, παρὰ μονάχα ἡ δυστυχισμένη ἡ Χρύσα, ποὺ μὲ πρόσεχε μὲ μιὰ φανερὴ ἀγωνία. Μιὰ-δυὸ φορὲς πῆρε θάρρος καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἂν νομίζετε ὅτι μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἐμένα...

Μὰ ἐγὼ χαμογελοῦσα καὶ δὲν τῆς ἔδινα καμμιὰ ἀπάντησι.

Στὸ τέλος, δὲν βάσταξε πειά. Ἅρπαξε τὰ κλειδιά, ἄνοιξε τὴν πόρτα τῆς σκάλας καὶ μοῦ φώναξε ταραγμένη:

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὰ πρέπει νὰ πάω νὰ συναντήσω τὴν κυρία...

Μ' ἔδιωχνε δηλαδή. Βγῆκα πρῶτος. Ἡ Χρύσα ἔκλεισε πίσω της τὴν πόρτα. Ὁ ἄλλος ἔμεινε μόνος στὸ σαλόνι. Μόνος, γιατὶ ἦταν ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ! Μόνος, ἢ μὲ τὴ Μπίνα, ποιὸς ξέρει;...

Ἐκείνη τὴ φορὰ ὅμως κρατήθηκα καὶ δὲν ἔκανα στὴ Χρύσα καμμιὰ ἀδιάκριτη ἐρώτησι.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ ὀχτὼ ἡμέρες ξαναπῆγα στὸ σπίτι τῆς Μπίνας. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ οἱ φίλοι της, ὅπως μοῦ ἔλεγαν οἱ ὑποχρεωτικοὶ φίλοι μου, εἶχαν γίνει τρεῖς...

Πῆγα μιὰ ὥρα ποὺ ἤμουν βέβαιος ὅτι θὰ τὴν εὕρισκα στὸ σπίτι. Μόλις μοῦ ἄνοιξε μάλιστα ἡ Χρύσα, πρόλαβα καὶ τῆς εἶπα:

— Ἀφοῦ ἔχω τὴν τύχη αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ βρῶ τὴν κυρία, πῆτε της ὅτι τὴν παρακαλῶ πολὺ νὰ μὲ δεχτῆ: Ἔρχομαι ἀπὸ μέρους ἑνὸς κοινοῦ φίλου μας...

Κι' εἶπα τ' ὄνομά μου, τὸ ἀληθινό.

Ἡ Χρύσα ἔφυγε τρέχοντας κι' ἐγὼ ἔκανα νὰ κρεμάσω τὸ καπέλλο μου. Ἄ! Μὰ τί ἦταν πάλι ἐκεῖνο! Ὁ κύριος μὲ τὸ «σκληρὸ» ἦταν μέσα... Εἶχε ἀφήσει πάλι τὸ καπέλλο του στὴν κρεμάστρα. Κι' οὔτε φρόντιζε νὰ κρυφτῆ λιγάκι, ὁ ἀδιάντροπος! Ἦταν ἕνας σουλτάνος ποὺ ἔμπαινε ὅποια ὥρα ἤθελε στὸ σπίτι τῆς Μπίνας.

Δὲν ἔχασα ὅμως τὴν ψυχραιμία μου. Χαμογελοῦσα μάλιστα μὲ πονηρία. Πῶς θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ πῆ ἡ Μπίνα ὅτι ἦταν μόνη; Ἄ! Ἦταν μιὰ πρώτης τάξεως εὐκαιρία γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῶ καὶ νὰ τῆς ἀποδείξω μὲ τὸ καπέλλο στὸ χέρι ὅτι δὲν ἤμουν ἐγὼ ὁ «τελευταῖος»!...

Πῆρα λοιπὸν στὸ χέρι μου τὸ καπέλλο ἐκεῖνο κι' ἄρχισα νὰ τὸ περιεργάζωμαι μὲ ἀνάλαφρη τὴν καρδιὰ καὶ μ' ἕνα θριαμβευτικὸ χαμόγελο στὰ χείλη. Μιὰ στιγμὴ ὅμως ποὺ κύτταξα καλύτερα, στὸ φῶς, τὴ φόδρα του, λίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔβαζα τὶς φωνές, σὰν τρελλός, ἀπὸ τὴ χαρά μου! Στὸ βάθος του, ἀτάνω στὴ φόδρα, εἶχα δεῖ τ' ἀρχικά μου! Ἦταν δικό μου καπέλλο! Ἦταν ἕνα καπέλλο μου ποὺ εἶχε μείνει στὸ σπιτι τῆς Μπίνας, ἀπὸ τὸν εὐτυχισμένο καιρὸ τῶν ἐρώτων μας... Καϋμένη Μπίνα! Αὐτὸ ἦταν τὸ τελευταῖο ἀνδρικὸ καπέλλο τῆς κρεμάστρας σου!...

Ἡ συγκίνησί μου ἦταν τόσο μεγάλη, ὥστε φοβήθηκα, μὰ τὴν ἀλήθεια, μὴν πάω ἀπὸ συγκοπὴ τῆς καρδιᾶς... Ἀγαπημένη μου, μικροῦλα Μπίνα! (Ὅταν λέει κανεὶς τοὺς ἐνόχους μὲ τὸ χαϊδευτικό τους ὄνομα, τοὺς ἔχει συγχωρέσει πειά). Τί μποροῦσα τώρα νὰ πῶ; Ἡ Μπίνα μοῦ ἦταν πιστή. Ἐγὼ ἤμουν ὁ τελευταῖος φίλος

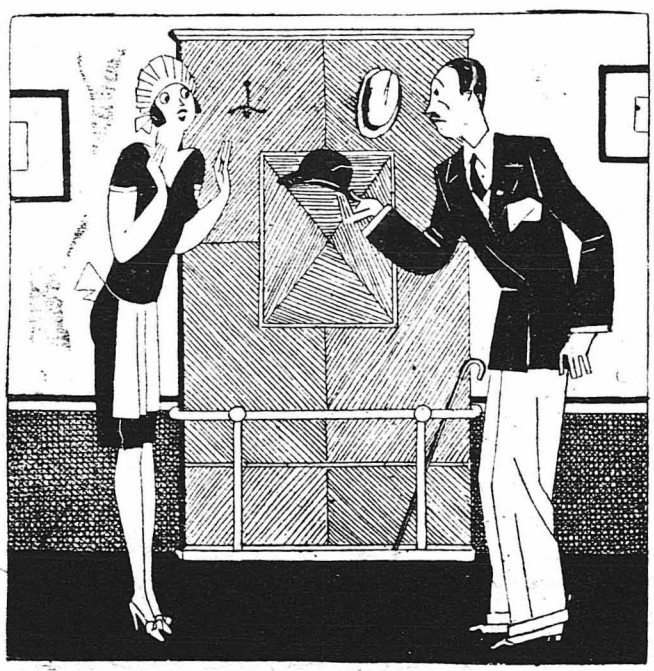

— *Ἄ!... Ναί... Νά, πάρτο!...*

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Εἰδήσεις, πληροφορίες, κουτσεμπολιὰ)

Σιλβία Σίδνεϋ, ἡ μαυρομαλλοῦσα πρωταγωνίστρια μὲ τὰ γαλανὰ μάτια, ἔχει ἕνα ἀπὸ τὰ πολυτελέστερα ἐπιπλωμένα σπίτια στὸ Χόλλυγουντ. Ἡ κρεββατοκάμαρά της εἶνε ὀνειρώδους πολυτελείας, τὸ δὲ τραπεζάκι τῆς τουαλέττας της ἀνῆκε στὴ διάσημη τραγῳδὸ Σάρα Μπερνάρ.

* * *

Ἡ Βιβιὲν Ὀσμπὸρν εἶνε ἡ πρωταγωνίστρια ποὺ ἔχει καταρρίψει τὸ ρεκὸρ ὅλων τῶν συναδέλφων της, στὴν ἀλλαγὴ τοῦ χρώματος τῶν μαλλιῶν. Τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν μαλλιῶν της ἦταν καστανὸ βαθύ. Στὴν πρώτη της ταινία τὰ ἔβαψε κόκκινα. Κατόπιν τὰ ἄνοιξε ἀκόμη περισσότερο καὶ παρουσιάστηκε σ' ἕνα ἄλλο φίλμ μὲ χρυσόξανθα μαλλιά. Στὴν τελευταία της τώρα ταινία παρουσιάζεται μὲ μαλλιὰ χρώματος πλατίνας. Ποιὸ θὰ εἶνε τὸ καινούργιο χρῶμα τῶν μαλλιῶν ποὺ θὰ διαλέξῃ ἡ ἀλλοπρόσαλλος Βιβιὲν γιὰ τὴν καινούργια ταινία της, μένει ἀκόμη ἄγνωστον.

* * *

Ἡ Λιλὴ Νταμιτὰ ἀνήγγειλε ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ φερόμενος ὡς μνηστήρ της Σίδνεϋ Σμὶθ ἔχουν ἤδη τελέσει ἀπὸ καιρὸ τοὺς γάμους των. Οἱ ρεπόρτερ κοντεύουν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους ποὺ ἔγινε ἕνα τόσο σημαντικὸ γεγονὸς στὴν κινηματογραφούπολι χωρὶς νὰ τὸ πάρουν εἴδησι.

* * *

Ξέρετε τὴ νέα μόδα τοῦ Χόλλυγουντ; Οἱ ἀστέρες ἐμφανίζονται μὲ ἄσπρες τρίχες στὰ μαῦρα ἢ καστανὰ ἢ κόκκινα μαλλιά τους. Κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτυγχάνουν μὲ μιὰ νέα ὑγρὴ βαφή, στὴν ὁποία βουτοῦν τὴ βούρτσα τους κάθε φορὰ ποὺ θὰ χτενισθοῦν, δίνοντας ἔτσι μιὰ ἀργυρωτὴ ἀνταύγεια στὴν κόμη τους. Καὶ γιὰ ποιὸ λόγο νομίζετε πῶς βγῆκε αὐτὴ ἡ μόδα; Γιατὶ ἡ ὡραία Μπίλλι Ντὸβ ἔλαβε τώρα τελευταῖα πολλὰ γράμματα ἀπὸ θαυμαστάς της, στὰ ὁποῖα τῆς γράφουν ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλειτερά της θέλγητρα εἶνε ἡ ἀσημένιες τρίχες ποὺ διακρίνονται ἀνάμεσα στὴν ἐβένινη κόμη της.

—Γιὰ νὰ ἐπιτύχουν λοιπὸν τεχνητῶς ὅ,τι ἔχει ἡ Μπίλλι Ντὸβ στὸ φυσικό, αἱ συνάδελφοί της πασαλείβουν τὰ μαλλιά τους μὲ ἀσημένια μπογιὰ καὶ ἔτσι κάνουν τὴν ἐντύπωσι γυναίκας ὥριμης ἡλικίας μὲ κοριτσίστικο πρόσωπο. Παλαβομάρες τοῦ Χόλλυγουντ δηλαδή. Τρέλλες γιὰ δέσιμο!...

* * *

Τὸ Χάλλυγουντ ἔμεινε κατάπληκτο ἀπὸ τὴν ἀναγγελία τῶν ἀραβῶνων τοῦ γνωστοῦ κομικοῦ Μπάστερ Κῆτον, μὲ τὴ νοσοκόμο, ἡ ὁποία τὸν ἐνοσήλευσε κατὰ τὴν τελευταία ἀσθένειά του, μὶς Μάε Σκρίβενς. Ὁ Κῆτον, ὡς γνωστόν, ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια παντρεμένος μὲ τὴ Ναταλὶ Τάλματζ, μιὰ ἀπὸ τὶς τρεῖς διάσημες ἀδελφὲς Τάλματζ, καὶ εἶχε ἀποκτήσει μαζύ της δυὸ ἀγοράκια. Πέρσυ τὸ ζεῦγος ἦλθε σὲ διάστασι, ἀλλὰ ἡ Ναταλὶ δὲν ἐννοεῖ νὰ δώσῃ τὸ διαζύγιο στὸ σύζυγό της. Φαίνεται λοιπὸν περίεργο πῶς ὁ Μπάστερ Κῆτον ἀνήγγειλε τοὺς ἀραβῶνες του, ἐνῶ δὲν εἶνε ἀκόμη ἐλεύθερος.

* * *

Ἡ νέα ταινία τῆς Τζόαν Κράωφορντ, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴ μεγαλειτέρα ἐπιτυχία τῆς μεγάλης Ἀμερικανίδος ἠθοποιοῦ, ὀνομάζεται «Σήμερα ζοῦμε» καὶ εἶνε μιὰ ἀμερικανικὴ διασκευὴ τοῦ γνωστοῦ δράματος «Κὰρλ καὶ Ἄννα». Πρόκειται γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ νομίζει τὸν ἄντρα της σκοτωμένο στὸν πόλεμο καὶ γίνεται σύζυγος ἑνὸς ἄλλου. Ἐξακολουθεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ ἀγαπᾶ τὸν πρῶτο της ἄντρα καὶ βρίσκεται σὲ τραγικὸ δίλημμα ὅταν ἐκεῖνος ποὺ νομίζει νεκρόν, γυρίζει πίσω, ὕστερα ἀπὸ χρόνια. Μαζύ της παίζουν ὁ Γκάρρυ Κοῦπερ καὶ ὁ Ρόμπερτ Γιούγκ, μὲ μεγάλη ἐπίσης τέχνη.

* * *

Ὁ Ἀνρὺ Γκαρά, ὁ γνωστὸς Γάλλος πρωταγωνιστὴς σὲ... γερμανικὲς ταινίες, βρίσκεται τώρα στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἐργάζεται στὴν ἑταιρεία Φόξ. Λέγεται ὅτι ἡ ἑταιρεία θὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ γιὰ νὰ κάνῃ ἀντίτραξι στὸν ἄλλο συμπατριώτη του, τὸν Μωρὶς Σεβαλιέ. Θὰ φανῆ ἄραγε ὁ Γκαρὰ ἀντάξιος ἀνταγωνιστὴς τοῦ δαιμονίου Μωρίς;

* * *

Οἱ ἀραβῶνες τοῦ Τζίμμι Ντιοὺν καὶ τῆς Μωρὴν Ὀ' Σοὺλλιβαν, τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ Ταρζάν, διελύθησαν προτοῦ καλὰ-καλὰ ἀναγγελθοῦν. Καὶ οἱ δύο ἐδήλωσαν ὅτι ἔχουν... πολὺ ζωηρὸ ἰρλανδικὸ αἷμα μέσα τους, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ κάνουν ἀμοιβαῖες ὑποχωρήσεις, προϋπόθεσι ἀπαραίτητη γιὰ νὰ εἶνε εὐτυχισμένο ἕνα ἀνδρόγυνο. Ἐντωμεταξὺ ὁ Τζίμμι Ντιοὺν γειματίζει κάθε βράδυ στὰ ἀριστοκρατικὰ ἑστιατόρια τοῦ Χόλλυγουντ, μὲ τὴν τσαχπίνα Μτοὺτς Μάλλορυ.

* * *

Ἡ Μάριον Νίξον καὶ ὁ Ἔντι Χίλλμαν ἐζήτησαν ἀμοιβαίως διαζύγιο. Τὸ χειρότερο γιὰ τὴν Μάριον στὴν περίστασι αὐτὴ εἶνε ὅτι θὰ ἀναγκασθῆ νὰ δώσῃ πίσω στοὺς γονεῖς του τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶχε υἱοθετήσει, γιατὶ ἡ υἱοθεσία εἶχε γίνει ὑπὸ τὸν ρητὸν ὅρον ὅτι αὐτὴ καὶ ὁ σύζυγός της θὰ ἐφρόντιζαν μαζὺ γιὰ τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ.

* * *

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐγοήτευσε καὶ τὸν Χένρυ Φόρδ. Ὁ μέγας Ἀμερικανὸς ἐργοστασιάρχης αὐτοκινήτων ἐζήτησε τελευταῖα ἀπὸ τὴν ἑταιρεία «Μετρὸ Γκόλντουϊν» μιὰ φωτογραφία τῆς θείας Γκάρμπο, γιὰ νὰ τὴν κρεμάσῃ στὴν πινακοθήκη του τῶν διασήμων προσωπικοτήτων.

* * *

Παρὰ τὶς μεγάλες τελευταῖες της ἐπιτυχίες, ἡ Ἔλεν Χαίης ἐδήλωσε ὅτι προτιμᾶ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ πάλι στὸ θέατρο.

—Ὁ ἀληθινὸς ἠθοποιὸς μόνον ἀπάνω στὴ σκηνὴ μπορεῖ νὰ δώσῃ ὅλη τὴν ψυχή του, εἶπε στοὺς δημοσιογράφους ἡ πρωταγωνίστρια τῆς «Λευκῆς ἀδελφῆς».

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο.
(Σκίτσο τοῦ Μαγιόρ).

Ὁ Μπάστερ Κῆτον.
(Σκίτσο τοῦ Μαγιόρ).

τῆς, ὁ τελευταῖος!

Ἔβαλα λοιπὸν τὸ «σκληρὸ» στὴ θέσι του κι' ὅταν ξαναταροισιάσθηκε στὸν προθάλαμο ἡ Χρύσα, βρῆκε ἕναν ἄνθρωπο τρελλὸ ἀπὸ τὴ χαρά του, μπροστὰ στὰ δυὸ κρεμασμένα καπέλλα του.

—Ἔχετε τὴν καλωσύνη νὰ περιμένετε μιὰ στιγμή! μοῦ εἴπε μ' ἕνα σαγηνευτικὸ χαμόγελο.

Μὰ ναί, λοιπόν! Θὰ περίμενα ὅση ὥρα ἤθελε ἡ γλυκειά μου Μπίνα, ἡ πιστή μου Μπίνα, ἡ ἀγατημένη μου! Γύρισα μάλιστα καὶ ξανατῆρα τὸ παλιὸ καπέλλο μου στὸ χέρι, σὰν νὰ μὴν μποροῦσα νὰ πιστέψω ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν ἀπόδειξι τῆς εὐτυχίας μου. Ἡ Χρύσα τότε — ἡ καλωσύνη της — θέλησε νὰ μοῦ ἐξηγήσῃ, γιατὶ αὐτὸ τὸ «σκληρὸ» βρισκότανε στὴν κρεμάστρα. Καὶ τὰ ἔκανε θάλασσα...

—Σᾶς ἔκανε ἐντίτωσι, ἔ, αὐτὸ τὸ καπέλλο; μὲ ρώτησε μ' ἕνα εἰρωνικὸ τόνο στὴ φωνή. Μὰ δὲν εἴσαστε σεῖς ὁ μόνος! Κι' ἄλλοι φίλοι τῆς κυρίας τὴν ἔπαθαν καὶ μάλιστα ἕνας ἀτ' αὐτοὺς τῆς ἔκανε μιὰ τρομερὴ σκηνὴ ζηλοτυπίας. Μὰ δὲν εἶνε τίποτα... Εἶνε ἕνα «σκιάχτρο»! Ναί... Ἕνα «σκιάχτρο», ὅπως ἐκεῖνα ποὺ βάζουν στ' ἀμπέλια γιὰ νὰ τρομάζουν τὰ πουλιά... Καταλαβαίνετε, κύριε... «Καμμιὰ φορὰ» μένοιμε μόνες στὸ σπίτι... Φαντασθῆτε, δυὸ γυναῖκες, μόνες! Ἐσεῖς βέβαια, ὅπως φαίνεται, εἴσαστε ἕνας κύριος καθὼς πρέπει... Μὰ «ἔρχονται ἐδῶ πέρα μερικοί...». Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς φυλάη! Ἔπειτα, μήπως οἱ κλέφτες φοροῦνε στολὴ γιὰ νὰ τοὺς καταλάβῃ κανείς;... Κι' ἐσεῖς, μὲ τὸ παραντόν, τὴν ἄλλη φορὰ ποὺ ἤρθατε, εἴχατε ἕνα ὕφος!... Γι' αὐτὸ ἡ κυρία συλλογήσθηκε νὰ βάλη αὐτὸ τὸ παλιὸ καπέλλο στὴν κρεμάστρα, γιὰ νὰ μὴ τὴν ἀνησυχοῦν, ὅταν βρίσκεται μέσα μὲ κανέναν κύριο... Ἄλλοτε πάλι, ὅταν εἴμαστε μόνες, κάνω τάχα ὅτι ἔχομε ἐπίσκεψι καὶ διώχνω γρήγορα, μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὺς ξένους... Δὲν εἶνε νόστιμη ἰδέα, ἔ;

Νόστιμη; Ἄ! ποὺ νὰ πάρῃ ἡ ὀργή! Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα στὴν ἀρχὴ τῆς σκάλας. Ἡ Χρύσα, κατάπληκτη, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ:

—Παναγία μου! Τί πάθατε, κύριε! Σταθῆτε μιὰ στιγμή... Γιατὶ φεύγετε;...

—... Θὰ γυρίσω, θὰ γυρίσω γρήγορα... Ξέχασα κάτι... τῆς ἀπάντησα, πνιγμένος ἀπὸ τὴ λύσσα μου.

—Κύριε, κύριε! Καὶ τὸ «καπέλλο»; Παίρνετε μαζύ σας καὶ τὸ «καπέλλο»;

—Ποιὸ καπ... Ἄ, Ναί... Νά, πάρε το...

Κρατοῦσα ἀκόμη, ἀφηρημένος ὅπως ἤμουν, τὸ παλιὸ καπέλλο μου.

—Πάρε το πίσω... τῆς φώναξα. Κρατῆστε τα καὶ τὰ δυό... Κρατῆστε τα γιὰ νὰ ἔχετε δυὸ «σκιάχτρα»!...

Καὶ βγῆκα στὸ δρόμο σὰν τρελλός, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναπατήσω πειὰ στὸ παστρικὸ σπίτι τῆς Μπίνας...

ΟΥΜΒΕΡΤΟ ΜΑΝΚΟΥΖΟ